

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

11. června 2020 *

„Řízení o předběžné otázce – Články 49 a 63 SFEU – Svoboda usazování a volný pohyb kapitálu – Směrnice 2006/123/ES – Nabývání zemědělské půdy v Lotyšsku za účelem jejího využívání – Režim předchozího povolení pro právnické osoby – Zvláštní podmínky vztahující se pouze na právnické osoby vlastněné nebo zastoupené státními příslušníky jiného členského státu – Požadavek bydliště a požadavek znalosti úředního jazyka Lotyšské republiky – Přímá diskriminace na základě státní příslušnosti“

Ve věci C-206/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím administrativy rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (Okresní správní soud v Rize, Lotyšsko) ze dne 28. února 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 5. března 2019, v řízení

„KOB“ SIA

proti

Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení M. Safjan, předseda senátu, J.-C. Bonichot (zpravodaj), předseda prvního senátu, a C. Toader, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za „KOB“ SIA A. Blūmiņšem, advokāts,
- za lotyšskou vládu, původně zastoupenou V. Kalniņa a I. Kucina, poté V. Kalniņa, jako zmocněnkyněmi,
- za švédskou vládu, původně zastoupenou A. Falk, J. Lundberg, C. Meyer-Seitz, H. Shev a H. Eklinder, poté C. Meyer-Seitz, H. Shev a H. Eklinder, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi L. Armati a I. Rubene, jakož i L. Malferrarim, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: lotyšština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 18, 49, 63 a 345 SFEU.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi „KOB“ SIA, obchodní společností se sídlem v Lotyšsku, a Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija (komise odboru správních řízení obce Madona, Lotyšsko) ve věci rozhodnutí, kterým tato obec zamítla žádost společnosti KOB o nabytí zemědělského pozemku.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36) v čl. 1 odst. 1 stanoví následující:

„Tato směrnice stanoví obecná ustanovení k usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb při zachování vysoké kvality služeb.“

- 4 Článek 2 odst. 1 této směrnice zní takto:

„Tato směrnice se vztahuje na služby poskytované poskytovateli usazenými v některém členském státě.“

- 5 Článek 4 této směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- 5) ‚usazením‘ skutečné provozování výdělečné činnosti podle článku 43 Smlouvy poskytovatelem po neurčitou dobu a prostřednictvím stálé infrastruktury, v níž je činnost poskytování služby skutečně vykonávána;

- 6) ‚povolovacím režimem‘ každý postup, podle kterého musí poskytovatel nebo příjemce postupovat, aby od příslušného orgánu získal formální nebo implicitní rozhodnutí o přístupu k činnosti poskytování služeb nebo o jejím výkonu;

[...]“

- 6 Článek 9 téže směrnice, nadepsaný „Povolovací režimy“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy nepodrobí přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon povolovacímu režimu, nejsou-li splněny tyto podmínky:

- a) povolovací režim nediskriminuje dotyčného poskytovatele;

[...]“

7 Článek 10 směrnice 2006/123 zní takto:

„1. Povolovací režimy jsou založeny na kritériích, která vylučují, aby příslušné orgány vykonávaly svoji diskreční pravomoc svévolným způsobem.

2. Kritéria uvedená v odstavci 1 musí být:

a) nediskriminační;

[...]“

8 Článek 14 této směrnice, nadepsaný „Zakázané požadavky“, stanoví:

„Členské státy nesmějí přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na svém území podmiňovat splněním kteréhokoli z těchto požadavků:

1) diskriminační požadavky založené přímo nebo nepřímo na státní příslušnosti nebo v případě společností na umístění jejich sídla, včetně zejména:

[...]

b) požadavku, aby poskytovatel, jeho zaměstnanci, osoby s podílem na kapitálu nebo členové řídicích nebo dozorčích orgánů poskytovatele měli bydliště na jejich území;

[...]“

Lotyšské právo

9 Článek 28¹ první pododstavec bod 2) likums „Par zemes privatizāciju lauku apvidos“ (zákon o privatizaci půdy ve venkovských oblastech, *Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs*, 1992, č. 32 až 34) stanoví, že právnické osoby „mohou do vlastnictví nabývat zemědělskou půdu a pozemky, u kterých je převažujícím způsobem využívání využívání k zemědělským účelům [...], nebo spoluvlastnické podíly k takové půdě [...], [pokud splňují] všechny následující podmínky:

[...]

b) písemně doloží, že k zahájení využívání půdy k zemědělským účelům dojde v případech, kdy se na půdu v předchozím roce nebo v běžném roce vztahovala žádost o přímé platby, do jednoho roku od jejího nabytí a zajistí nepřetržitost tohoto využívání, nebo v případech, kdy se na půdu v předchozím roce nebo v běžném roce nevztahovala žádost o přímé platby, do tří let od nabytí a zajistí nepřetržitost tohoto využívání,

[...]

f) v případech, kdy společník nebo společníci, jejichž celkový podíl na kapitálu s hlasovacím právem představuje v dané společnosti více než jednu polovinu, a všechny osoby s oprávněním zastupovat danou společnost mají státní příslušnost jiných členských států Unie, států Evropského hospodářského prostoru nebo Švýcarské konfederace, a jsou držitelem osvědčení o registraci občana Unie a dokladu o znalosti úředního jazyka na úrovni odpovídající alespoň úrovni B2.“

10 Podle čl. 25 Ministru kabineta noteikumi Nr. 675 „Kārtība, kādā Savienības pilsoņi un viņu ģimenes locekļi ieeļo un uzturas Latvijā“ (nařízení rady ministrů č. 675, kterým se stanoví postupy v oblasti vstupu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků v Lotyšsku) ze dne 30. srpna 2011

(*Latvijas Vēstnesis*, 2011, č. 141), pokud občan Evropské unie hodlá pobývat v Lotyšsku po dobu delší tří měsíců, musí se zaregistrovat u Úřadu pro přistěhovalectví a státní příslušnost (Lotyšsko) a získat osvědčení o registraci.

- 11 Způsoby ověřování znalosti úředního jazyka Lotyšské republiky jsou upraveny v Ministru kabineta noteikumi Nr. 733 „Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu un valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību profesionālo un amata pienākumu veikšanai, pastāvīgās uzturēšanās atļaujas saņemšanai un Eiropas Savienības pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai un valsts nodevu par valsts valodas prasmes pārbaudi“ (nařízení rady ministrů č. 733 „o úrovni znalosti úředního jazyka a o postupech přezkušování znalosti úředního jazyka pro účely výkonu povolání nebo funkcí, získání povolení k trvalému pobytu a získání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropské unii, jakož i o správních poplatcích za vykonání zkoušky jazykových kompetencí v úředním jazyce“) ze dne 7. července 2009 (*Latvijas Vēstnesis*, 2009, č. 110). V souladu s tímto nařízením je k tomu, aby určitá osoba mohla tvrdit, že má znalost tohoto jazyka na úrovni B2, třeba, aby byla schopna vést konverzaci o tématech každodenního a pracovního života.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 12 KOB je společností se sídlem v Lotyšsku, která provozuje obchodní činnost v oblasti zemědělství. Jeho statutární orgán je tvořen jedinou osobou, a sice VP, který je německým státním příslušníkem a rovněž je oprávněn sám zastupovat tuto společnost. Tři další společnosti zaregistrované v Lotyšsku, jejímiž vlastníky jsou němečtí státní příslušníci, mají ve společnosti KOB obchodní podíly. Skutečnými vlastníky společnosti KOB jsou VP a ZT. ZT je rovněž německým státním příslušníkem.
- 13 Dne 10. ledna 2018 uzavřela společnost KOB smlouvu o koupi zemědělského pozemku o rozloze 8,10 hektarů a podala k příslušným vnitrostátním orgánům žádost o povolení tohoto nabytí. Rozhodnutím ze dne 6. dubna 2018 odmítla komise odboru správních řízení obce Madona nabytí potvrdit.
- 14 Na podporu své žaloby podané proti tomuto rozhodnutí k předkládajícímu soudu, administrativě rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (okresní správní soud se sídlem v Rize, Lotyšsko), společnost KOB tvrdí, že lotyšská právní úprava, která upravuje podmínky pro povolení nabývání zemědělské půdy, je v rozporu se zákazem diskriminace na základě státní příslušnosti a se základními svobodami zakotvenými v člancích 18, 49 a 63 SFEU, jakož i v článku 45 Listiny základních práv Evropské unie.
- 15 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že podle lotyšského práva může právnická osoba nabýt zemědělské pozemky nacházející se v Lotyšsku. Pokud je však právnická osoba zastupována nebo ovládána státním příslušníkem jiného členského státu, musí být splněny dvě podmínky. Cizí státní příslušník se zaprvé musí zaregistrovat jako občan Unie v Lotyšsku, což znamená, že zde chce pobývat déle než tři měsíce, zadruhé musí prokázat, že splňuje požadavek znalosti lotyšského jazyka na úrovni „B2“, která odpovídá schopnosti dostačující k vedení konverzace v profesním kontextu. Stejně podmínky platí pro státní příslušníky států Evropského hospodářského prostoru (EHP) a Švýcarské konfederace.
- 16 Předkládající soud má za to, že tato právní úprava vyvolává pochybnosti o její slučitelnosti s unijním právem. Tento soud zejména s odkazem na bod 80 rozsudku ze dne 24. května 2011, Komise v. Belgie (C-47/08, EU:C:2011:334) připomíná, že článek 49 SFEU zaručuje právo na vnitrostátní zacházení každému státnímu příslušníkovi členského státu, který se usadí v jiném členském státě, aby zde vykonával samostatnou výdělečnou činnost, a zakazuje jakoukoli diskriminaci na základě státní příslušnosti. Kromě toho Soudní dvůr v rozsudku ze dne 23. září 2003, Ospelt a Schlössle Weissenberg (C-452/01, EU:C:2003:493, bod 24), rozhodl, že i když článek 345 SFEU nezpochybňuje možnost členských států stanovit zvláštní opatření upravující nabývání zemědělských pozemků, taková opatření nejsou vyňata z působnosti pravidel unijního práva, zejména pravidel týkajících se zákazu diskriminace, svobody usazování a volného pohybu kapitálu.

- 17 Kromě toho z interpretačního sdělení Komise o nabytí zemědělské půdy (Úř. věst. 2017, C 350, s. 5) vyplývá, že právo nabyvat, využívat a zcizovat zemědělskou půdu spadá do oblasti působnosti článku 63 SFEU týkajícího se volného pohybu kapitálu. S ohledem na zvláštní povahu zemědělské půdy však Evropská komise uznala možnost vnitrostátních orgánů odůvodnit určitá omezení v zájmu dosahování cílů, jako je zachování tradiční formy obhospodařování zemědělské půdy, udržení obyvatelstva ve venkovských oblastech, boj proti tlaku poptávky po pozemcích nebo také udržování prostoru a krajiny.
- 18 Za těchto podmínek se administrativě rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (okresní správní soud se sídlem v Rize) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání unijní právo, a zejména články 18, 49 a 63 SFEU, právní úpravě členského státu, která stanoví, že právnické osoby v případech, kdy společník nebo společníci, jejichž celkový podíl na kapitálu s hlasovacím právem představuje v dané společnosti více než jednu polovinu, a všechny osoby s oprávněním zastupovat danou společnost mají státní příslušnost jiných členských států Unie, mohou nabytí zemědělskou půdu do vlastnictví jen tehdy, když předloží osvědčení o registraci občana Unie a doklad osvědčující jejich znalost úředního jazyka na úrovni odpovídající alespoň úrovni B2?“

K předběžné otázce

- 19 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 18, 49 a 63 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která váže právo právnické osoby, jejíž společník nebo společníci, jejichž celkový podíl na kapitálu s hlasovacím právem představuje v dané společnosti více než jednu polovinu, a osoby s oprávněním zastupovat danou společnost jsou státními příslušníky jiných členských států, nabyvat zemědělskou půdu nacházející se na území tohoto členského státu do vlastnictví, na podmínku, že tito společníci a zástupci předloží osvědčení o registraci rezidenta daného členského státu a dále doklad osvědčující, že jejich úroveň znalosti úředního jazyka téhož členského státu jim umožňuje vést přinejmenším konverzaci o tématech každodenního a profesního života.
- 20 Úvodem je třeba připomenout, že ačkoli článek 345 SFEU, na který odkazuje předkládající soud, stanoví zásadu neutrality Smluv ve vztahu k úpravě vlastnictví uplatňované v členských státech, nemá za následek vynětí úpravy vlastnictví existující v členských státech ze základních pravidel Smlouvy o FEU. I když tedy uvedený článek nezpochybňuje možnost členských států zavést režim nabytí vlastnictví pozemků, který stanoví specifická opatření vztahující se na transakce se zemědělskými a lesními pozemky, platí pro takový režim mimo jiné zákaz diskriminace i pravidla týkající se svobody usazování a volného pohybu kapitálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 51, a citovaná judikatura).
- 21 Předběžná otázka kromě toho odkazuje na ustanovení Smlouvy o FEU týkající se svobody usazování a volného pohybu kapitálu.
- 22 Pokud jde o svobody pohybu, Soudní dvůr rozhodl, že má-li vnitrostátní opatření současně vztah k několika základním svobodám, Soudní dvůr toto opatření v zásadě přezkoumává pouze z hlediska jediné z těchto svobod, ukáže-li se za okolností projednávaného případu, že ostatní svobody jsou zcela druhotné ve vztahu k první a mohou s ní být spojeny (rozsudek ze dne 8. června 2017, Van der Weegen a další, C-580/15, EU:C:2017:429, bod 25).
- 23 Z ustálené judikatury vyplývá, že v tomto kontextu je třeba zohlednit předmět dotčených právních předpisů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. března 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, bod 27, a ze dne 3. března 2020, Tesco-Global Áruházak, C-323/18, EU:C:2020:140, body 50 a 51).

- 24 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že společnost KOB se snaží v Lotyšsku nabýt zemědělskou půdu za účelem jejího využívání. Z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení upravuje nejen nabývání zemědělské půdy nacházející se v Lotyšsku, ale jejím cílem je také zaručit, že bude trvale využívána pro zemědělské účely.
- 25 Předmět této právní úpravy tedy neumožňuje určit, zda spadá převážně do působnosti článku 49 SFEU, nebo článku 63 SFEU. Za takovýchto okolností Soudní dvůr musí vzít v úvahu skutkové okolnosti projednávané věci, aby mohl určit, které z uvedených ustanovení se vztahuje na situaci, o níž jde ve sporu v původním řízení (obdobně viz rozsudek ze dne 13. března 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, bod 30).
- 26 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí a ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že skutkový stav, který vedl k zahájení původního řízení, se vyznačuje skutečností, že obchodní společnost není oprávněna nabývat zemědělskou půdu v Lotyšsku pro účely výkonu zemědělské činnosti, dokud její zástupce a její společníci neprokáží, že mají bydliště v tomto členském státě a určitou úroveň znalosti lotyšského jazyka.
- 27 Je třeba konstatovat, že taková situace se na rozdíl od jiných, ve kterých Soudní dvůr mohl dospět k závěru, že se převážně týká volného pohybu kapitálu (viz zejména rozsudek ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, body 58 a 59), spadá především do oblasti působnosti svobody usazování.
- 28 V důsledku toho a v souladu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodě 22 tohoto rozsudku je třeba mít za to, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená v původním řízení, musí být zkoumána výlučně z hlediska posledně uvedené svobody.
- 29 Navíc vzhledem k tomu, že článek 49 SFEU stanoví zvláštní pravidlo nediskriminace, článek 18 SFEU, na nějž se předkládající soud rovněž odvolával, se nepoužije (obdobně viz rozsudek ze dne 29. října 2015, Nagy, C-583/14, EU:C:2015:737, bod 24).
- 30 Dále je třeba připomenout, že každé vnitrostátní opatření v oblasti, která byla na úrovni Unie plně harmonizována, musí být posuzováno nikoli s ohledem na ustanovení primárního práva, nýbrž s ohledem na ustanovení tohoto harmonizačního opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Gysbrechts a Santurel Inter, C-205/07, EU:C:2008:730, bod 33, jakož i citovaná judikatura).
- 31 V tomto ohledu je třeba uvést, že směrnice 2006/123 podle svého čl. 1 odst. 1 stanoví obecná ustanovení k usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb. Kapitola III této směrnice, do níž spadají články 9 až 15, upravuje svobodu usazování pro poskytovatele služeb.
- 32 Články 9 až 13 směrnice 2006/123 stanoví požadavky, jimž musí členské státy přizpůsobit vnitrostátní právní úpravy v případech, kdy je poskytování služeb podmíněno udělením povolení. Podobně jak již bylo rozhodnuto v souvislosti s článkem 14 této směrnice, který stanoví seznam požadavků „zakázaných“ v rámci výkonu svobody usazování, je třeba mít za to, že články 9 až 13 této směrnice provádějí v souvislosti se službami spadajícími do jejich působnosti úplnou harmonizaci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2016, Promoimpresa a další, C-458/14 a C-67/15, EU:C:2016:558, body 60 a 61).
- 33 Vzhledem k tomu, že jak vyplývá z bodu 27 tohoto rozsudku, vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení může spadat do oblasti působnosti svobody usazování, je třeba ji zkoumat ve světle ustanovení kapitoly III směrnice 2006/123.

- 34 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení zavádí postup předchozího povolení nabytí zemědělských pozemků právnickou osobou v Lotyšsku a v tomto kontextu váže udělení povolení na určité podmínky, a sice zejména na předložení písemného potvrzení, že dotčená půda bude nepřetržitě využívána k zemědělským účelům.
- 35 Takový postup může představovat „povolovací režim“ ve smyslu čl. 4 odst. 6 směrnice 2006/123, a sice postup, podle kterého musí poskytovatel nebo příjemce postupovat, aby od příslušného orgánu získal formální nebo implicitní rozhodnutí o přístupu k činnosti poskytování služeb nebo o jejím výkonu.
- 36 Článek 9 odst. 1 směrnice 2006/123 podrobuje možnost členských států stanovit povolovací režim určitým podmínkám. Takový režim zejména nesmí být diskriminační vůči poskytovateli. Článek 10 odst. 2 písm. a) této směrnice rovněž vyžaduje, aby kritéria pro udělení povolení nebyla diskriminační.
- 37 Kromě toho článek 14 též směrnice stanoví, že členské státy nesmějí podmiňovat přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na svém území splněním určitých požadavků, které vyjmenovává. Zakázány jsou v souladu s bodem 1 tohoto článku zejména diskriminační požadavky založené přímo nebo nepřímo na státní příslušnosti, jakož i požadavek mít bydliště na jejich území, pokud jde o osoby s podílem na kapitálu nebo členy řídicích nebo dozorčích orgánů poskytovatele.
- 38 V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že jak ze znění článku 14 směrnice 2006/123, tak z obecné systematiky této směrnice vyplývá, že požadavky uvedené v tomto článku nemohou být odůvodněny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. června 2015, Rina Services a další, C-593/13, EU:C:2015:399, body 28 až 35, a ze dne 23. února 2016, Komise v. Maďarsko, C-179/14, EU:C:2016:108, bod 45).
- 39 Pokud jde o věc v původním řízení, je třeba uvést, že v případě, kdy je právnická osoba, která chce nabýt zemědělskou půdu v Lotyšsku, ovládána nebo zastupována státními příslušníky jiných členských států, právní úprava dotčená ve věci v původním řízení stanoví zvláštní podmínky, a sice povinnost těchto osob registrovat se jako osoby s bydlištěm v Lotyšsku a prokázat znalosti úředního jazyka tohoto členského státu odpovídající přinejmenším úrovni B2, která vyžaduje schopnost vést konverzaci o tématech každodenního a profesního života v úředním jazyce tohoto členského státu.
- 40 Vzhledem k tomu, že se tyto zvláštní podmínky nevztahují na lotyšské státní příslušníky, je nutno konstatovat, že právní úprava dotčená ve věci v původním řízení zakládá přímou diskriminaci na základě státní příslušnosti.
- 41 Z toho vyplývá, že taková právní úprava je v rozporu s články 9, 10 a 14 směrnice 2006/123.
- 42 V důsledku toho již není třeba zkoumat otázku, zda takové právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, brání rovněž článek 63 SFEU.
- 43 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na předběžnou otázku odpovědět tak, že články 9, 10 a 14 směrnice 2006/123 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která váže právo právnické osoby, jejíž společník nebo společníci, jejichž celkový podíl na kapitálu s hlasovacím právem představuje v dané společnosti více než jednu polovinu, a osoby s oprávněním zastupovat danou společnost jsou státními příslušníky jiných členských států, nabývat zemědělskou půdu nacházející se na území tohoto členského státu do vlastnictví, na podmínku, že tito společníci a zástupci předloží osvědčení o registraci rezidenta daného členského státu a dále doklad osvědčující, že jejich úroveň znalosti úředního jazyka téhož členského státu jim umožňuje vést přinejmenším konverzaci o tématech každodenního a profesního života.

K nákladům řízení

- 44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Články 9, 10 a 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která váže právo právnické osoby, jejíž společník nebo společníci, jejichž celkový podíl na kapitálu s hlasovacím právem představuje v dané společnosti více než jednu polovinu, a osoby s oprávněním zastupovat danou společnost jsou státními příslušníky jiných členských států, nabývat zemědělskou půdu nacházející se na území tohoto členského státu do vlastnictví, na podmínku, že tito společníci a zástupci předloží osvědčení o registraci rezidenta daného členského státu a dále doklad osvědčující, že jejich úroveň znalosti úředního jazyka téhož členského státu jim umožňuje vést přinejmenším konverzaci o tématech každodenního a profesního života.

Podpisy.